

výslovně, že obžalovaná, uzamknuvši dvěře na klíč, jednala u vědomí, že tím omezuje osobní svobodu řídicího učitele Františka K., a odůvodňuje toto přesvědčení zejména úvahou, že obžalovaná, uzamknuvši dvěře, rukou na ně ještě zabušila. Tím je zjištěn a odůvodněn zlý úmysl obžalované ve smyslu § 93 tr. zák. Snaží-li se stížnost zvrátiti věcnou opodstatněností tohoto výroku soudcovského různými protiúvahami a protiargumenty, nedoličuje tím po zákonu žádného z dovolávaných důvodů zmatečnosti, nýbrž brojí jen nepřipustným způsobem (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.) proti přesvědčení soudcovskému, založenému na volném hodnocení průvodů. V objektivním směru soustřeďují se vývody zmateční stížnosti v námitce, že k skutkové podstatě zločinu dle § 93 tr. zák. nestačí tak nepatrné obmezení osobní svobody, o jaké jedná se prý v tomto případě. Na důkaz správnosti svého názoru dovolává se stížnost praxe (rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni č. 366, 364) i theorie (Lamasch, str. 79, Finger, II. díl, str. 195 a násl., Stoss str. 200). V zásadě jsou citovaná rozhodnutí i vědecká díla arci za jedno se stížností, zastávající jednomyslně stanovisko, že ke skutkové povaze uvedeného zločinu nestačí jen zcela přechodné, okamžité nebo napresto nepatrné obmezení osobní svobody. Než v konkrétním případě nebyla tato zásada porušena. Obžalované přičítá se k vině, že uzamkla řídicího K. ve třídě a že teprve asi po 5 minutách přišla jeho manželka a odemkla. Jde tu o svémocné uzavření, tedy o způsob, jež uvádí zákon jako hlavní případ zločinu obmezování osobní svobody. Spatřujeť zákonodárce v uzavření v nějaké místnosti nejtypičtější, ale též nejintenzivnější způsob zmíněného zločinu a dlužno proto zvláště při tomto způsobu za to míti, že i krátké trvání odnětí svobody stačí ke skutkové podstatě, jakmile není zcela pomíjejícím. Při zjištění rozsudku, že uzavření trvalo v daném případě při nejmenším 5 minut, nelze stížnosti přisvědčiti, že omezení svobody trvalo jen zcela okamžitě a jen tak na krátko, že by pro své rychlé pominutí nebylo jako takové ani pocíťováno. Při tom je nerozhodno, že nechťel snad napadený z uzavřené místnosti se vzdáliti a nepokoušel se tak učiniti, poněvadž záleží jen na tom, že mu byla objektivně odňata možnost z místnosti té dle své vůle se vzdáliti. Rovněž zůstává pro pesouzení věci bez vlivu, že učitelova manželka výstup pozorovala a po uplynutí zmíněné doby dvěře odemkla. Nelze nahlédnouti, jak by mohla obžalované, jež svou činností naplnila vše, čeho je zapotřebí ke skutkové podstatě zločinu dle § 93 tr. zák., sloužiti k dobru nahodilá okolnost, že osoba třetí byla svědkem jejího činu. Sdíletí též nelze náhled stížnosti, že by šlo jen o pokus. Dlužnoť považovati zločin za dokonaný, jakmile pachatel předsevezme čin, postačující k obmezení osobní svobody, jakmile tudíž osobě, ve svobodě obmezované, odňata byla možnost, opustiti místo. To se stalo v konkrétním případě uzamčením dveří a odchodem obžalované. Skutková povaha zločinu dle § 93 tr. z. je proto jednaním obžalované jak v objektivním, tak i subjektivním ohledu stělesněna a nemůže přicházeti v úvahu pouhá urážka na cti.

Čís. 632.

Souběh zločinu veřejného násilí dle § 83 tr. zák. se zločiny veřejného násilí dle § 85 a § 98 lit. b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1921, Kr I 767/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Č. Budějovicích ze dne 26. dubna 1921, pokud jím byli obžalovaní Josef Č., Josef M., Josef J. a Anna Sch. z obžaloby pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 174 I c), II a) tr. zák. a zločin veřejného násilí dle § 98 b. tr. zák., obžalovaní Karel W. a spol. z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 98 lit. b) tr. zák., dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni, v tom směru, že napadený rozsudek zrušil a uznal obžalované Josefa Č., Josefa M. a Annu Sch. vinnými též zločinem dle § 85 lit. a) tr. zák. a obžalované Karla W. a spol. též zločinem dle § 98 lit. b) tr. zák.

D ů v o d y:

Po skutkové stránce zjistil nalézací soud, že dne 13. prosince 1920 vnikl dav dělníků komunistického směru v počtu asi 20 až 30 osob, mezi nimi též obžalovaní Josef Č., Josef M. a Anna Sch. do tiskárny Jana Z., rozmetal tam sazbu periodického tiskopisu »Jihočecha« a odnesl hotové výtisky tohoto tiskopisu. Josef Č. pokusil se rozmetati sazbu »Jihočecha« a když se mu to nepodařilo, nechal ji rozmetati jiným neznámým důvěrníkem dělnictva. Josef M. uchopil jeden balík hotových výtisků »Jihočecha«, odnesl ho pryč a spálil. Anna Sch. pak odnesla 2 balíky, které uložila u vrátného v sousední továrně k tomu účelu, by je později zničila. Za tuto činnost odsoudil nalézací soud jmenované tři obžalované pro zločin veřejného násilí dle § 83 druhý případ tr. zák., sprostil je však z obžaloby pro zločin krádeže ve smyslu §§ 171, 173, 174 I c), II a) tr. zák., jehož se prý dopustili tím, že odňali ve společnosti jako spoluzlodějové Janu Z-ovi část periodického tiskopisu v ceně 670 K. Sprostující výrok vynesl nalézací soud z toho důvodu, že obžalovaní M. a Sch-ová, kteří odnesli celkem 3 balíky výtisků, neměli při tom úmyslu zlodějského, že jejich úmyslem bylo naopak znemožniti jen vyjití »Jihočecha«. Jednání těchto dvou obžalovaných mohlo by prý se kvalifikovati pouze jako zlomyslné poškození cizího majetku, avšak i v tomto ohledu bylo prý je z obžaloby sprostiti, poněvadž poškození, to jest násilí spáchané na jmění a statku, obsaženo je již ve skutkové povaze zločinu veřejného násilí dle § 83 tr. zák. Osвобоzení Josefa Č. odůvodnil soud tím, že se mu průvodním řízením nedalo vůbec dokázati, že se při odnesení věcí z tiskárny nějak účastnil anebo tak učiniti chtěl. Zmateční stížnosti státního zastupitelství proti osvobozujícímu výroku nelze upříti částečného oprávnění. K dokonání zločinu dle § 83 druhý případ tr. zák. nestačí arci již o sobě porušení domácího práva; k ozbrojenému neb s více sebranými lidmi provedenému vniknutí do domu musí se ještě přidružiti násilí na osobách nebo věcech. Tu pak dovozuje zmateční stížnost správně, že násilí na věcech nemusí dosahovati žádné zvláštní intensity, že stačí naopak každá svémocnost, která nezakládá ještě skutkové povahy nějakého jiného trestného činu. Pojem násilí ve smyslu citovaného zákonného ustanovení nevyžaduje proto nikterak, by věci napadené byly odneseny a zničeny. V této činnosti nelze v případě, o nějž tu jde, shledávati arci zločinu krádeže, poněvadž nalézací soud vslovuje na základě výsledků průvodních, že se tak nestalo v úmyslu zlodějském. Naproti tomu jsou však obžalovaní M. a Sch-ová zodpovědni za zlomyslné zničení výtisků a škodu tím způsobenou. Jak již uvedeno, zji-

štuje nalézací soud, že dav do tiskárny Z-ovy vniknuvší, odnesl hotové výtisky, že zejména M. odnesl 1 balík a jej spálil, Sch-ová pak, že odnesla 2 balíky výtisků, chtějíc je dle zjištění rozsudku rovněž zničit. Osoby do tiskárny vniknuvší, tudíž i jmenované dva obžalované dlužno dle prokázaného stavu věci považovati za spolupachatele, spolupůsobící vědomě s týmž úmyslem a za týmž cílem, důsledkem čehož ručí a zodpovídá každý z nich ze celkový výsledek společné činnosti. I nalézací soud uznává v zásadě trestní zodpovědnost obžalovaných za uvedené zlomyslné poškození cizího majetku, míní však, že poškození to jest jako násilí, spáchané na jmění a statku, obsaženo již ve skutkové povaze zločinu dle § 83 tr. zák. Jak však již naznačeno, mohlo se násilí na jmění a statku jeviti též v jiném způsobě, nežli ve zlomyslném poškození cizího majetku. Ustanovení § 83 tr. zák., jehož nalézací soud jedině použil, nevyčerpává proto celého děje skutkového, v němž dochází úplného stčlesnění i skutková povaha zločinu dle § 85 lit. a) tr. zák. a jímž proto oba obžalovaní musili býti uznáni vinnými.

Pro tento zločin bylo odsouditi však i obžalovaného Josefa Č., třebaže ohledně něho soud zjišťuje, že se mu nedalo dokázati, že při odnesení věci z tiskárny nějak se účastnil, nebo tak učiniti chtěl. Neboť vzhlédem k tomu, že i on vnikl spolu s davem do tiskárny Z-ovy a že i jeho dlužno považovati ve smyslu hořejších úvah za spolupachatele, padá i jemu dle zásad o spolupachatelství platných na vrub zlomyslné poškození uvedených věcí.

Ohledně obžalovaných M-a, Sch-ové a Č-y bylo proto odůvodněné dle č. 9 a) § 281 tr. ř. zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a uznati právem jak shora vytčeno.

Pokud jde o obžalované Karla W. a spol. zjistil skutkově nalézací soud, že obžalovaní Karel W., Josef M. a Alois K. vyhrožovali při zabrání H-ovy továrny tamnímu úřednictvu okamžitým propuštěním, Karel W. mimo to majitelům firmy a řediteli C-ovi zabráním i ostatního jmění, tedy ublížením na majetku, by na úřednictvu vynutili konání, t. j. splnění nových mzdových požadavků, pokud se týče převzetí závodní radou, při čemž pohrůžka byla taková, že jí mohla v ohrožených hledě na okolnosti a osobní jich povahu a na důležitost zla, jímž pohroženo, býti vzbuzena důvodná obava, při čemž škoda, již pohroženo, převyšovala 2000 Kč a škoda, která by z vynucovaného konání a dopuštění byla vzešla, převyšovala 600 Kč. Soud neshledal však v tomto jednání skutkové povahy zločinu veřejného násilí dle § 98 lit. b) tr. zák., jelikož prý jest jako násilí, spáchané na majiteli továrny a na jeho lidech domácích (úřednictvu) částí skutkové povahy zločinu dle § 83 tr. zák., kterýmž obžalovaní uznáni byli vinnými, a nemůže prý jim proto býti ještě zvláště přičítáno. Ani zde tedy neuznává nalézací soud možnost souběhu zločinu dle § 83 tr. zák. a zločinu § 98 lit. b) tr. zák., maje nesprávně za to, že i když násilí na domácích osobách dosahuje skutkové povahy jiného zločinu, jako v tomto případě zločinu § 98 lit. b) tr. zák., je tato skutková povaha zahrnuta již ve skutkové povaze zločinu dle § 83 tr. zák. Náhled tento odporuje však ustanovení § 34 tr. zák. Skutková podstata zločinu dle § 83, druhý případ tr. zák. byla v tomto případě naplněna vtrhnutím obžalovaných do továrny firmy H. a zabráním této továrny ve prospěch dělnictva, a vydáním různých svémocných opatření, týkajících se správy této nemovitosti (sesa-

zením ředitele Jindřicha C., zabráněním jeho vstupu do továrny, obsazením telefonu, dáním rozkazů úřednictvu ohledně opatření a vyplácení peněz atd.). Zrušovací soud vyslovil již v četných rozhodnutích, že již v pouhém zabrání cizí nemovitosti a ve svémocných úkonech uvedeného způsobu dlužno shledávati násilí na jmění a statku, poněvadž se tím odnímá oprávněné osobě právo volného nakládání s jejím majetkem, jež jí dle platných zákonů přísluší, takže již takovéto protizákonné a svémocné zasahování do majetkové sféry osoby oprávněné nelze označiti jinak než jako násilí. Vyhržovali-li však obžalovaní kromě toho úřednictvu, pokud se týče majiteli továrny způsobem shora zjištěným, pak dopustili se vedle zločinu dle § 83 tr.-zák. též zločinu vydírání dle § 98 b) tr. zák., jehož skutkové náležitosti nalézací soud jak v objektivním tak i subjektivním směru vzal za dány. Jdeť tu o dvojí trestnou činnost, z níž jedna spadá pod ustanovení § 83 tr. zák., druhá pak pod § 98 lit. b) tr. zák.

Čís. 633.

Jest úmyslným a veřejným užíváním šlechtických titulů (§ 6 zákona ze dne 10. dubna 1920, čís. 243 sb. z. a n.), byla-li poštou rozezlána v otevřené obálce svatební oznámení, obsahující šlechtické tituly rodin snoubenců.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1921, Kr I 1280/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal o zmateční stížnosti vznesené generální prokuraturou na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v M. ze dne 14. července 1920 a rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v P. ze dne 2. listopadu 1920 porušen byl zákon v ustanovení třetího odstavce § 475 tr. ř. a § 6 odstavec prvý čís. 1 zákona ze dne 10. dubna 1920, čís. 243 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Trestním oznámením četnictva předloženo bylo okresnímu soudu v M. tištěné svatební oznámení, datované dne 20. května 1920, v němž označovali otec nevěsty a bratr ženichův sňatek své dcery pokud se týče bratra, užívající při tom svých bývalých šlechtických titulů. Funkcionář státního zastupitelství navrhl potrestání pro přestupek § 6 čís. 1 zákona ze dne 10. dubna 1920, čís. 243 sb. z. a n. Rozsudkem okresního soudu v M. ze dne 14. července 1920 sprostěn byl dle § 259 čís. 3 tr. ř. otec nevěsty z obžaloby pro zmíněný přestupek, jehož se dle obžaloby dopustil tím, že v květnu 1920 v M. ve svatebním oznámení své dcery úmyslně a veřejně hleděl naznačiti své bývalé šlechtictví. Dle odůvodnění rozsudku vzal okresní soud za prokázáno, že obžalovaný v květnu 1920 v M. dal poštu rozeslati svým známým svatební oznámení svrchu uvedeného obsahu a že v dotyčném oznámení bylo naznačeno bývalé šlechtictví obžalovaného a jeho choti. Naproti tomu okresní soud nevzal za prokázáno, že by se tak bylo stalo úmyslně a veřejně, neboť jedná prý se tu o záležitost rodinnou a čistě soukromou a v zaslání tištěného oznámení poštou na adresu určitých osob nelze spatřovati nic veřejného, třeba se bylo stalo